

1. kapitola

Dom v diaľke žiaril ako maják na mori náhrobných kameňov. Nemohol tam *bývať*, však nie? Zrejme to bol nejaký taliansky zvyk. *Vždy prevez návštevu cez cintorín. Zoznámi sa tak s miestnou kultúrou.* Hej, to muselo byť ono.

Preplietla som si v lone prsty, a čím bol dom bližšie, tým viac mi zvieralo žalúdok. Mala som pocit, akoby sa predomnou vynáral z hĺbok oceána ten žralok z *Čelustí*. *Duuun, dun.* Ibaže toto nebol film. Toto bolo skutočné. A ostávala len jedna zákruta. *Nepanikár. Toto nemôže byť ono. Mama by ťa neposlala bývať na cintorín. Varovala by ťa. Povedala by...*

Zapol smerovku a mne z pľúc vysalo všetok vzduch. *Nič mi nepovedala.*

„Si v poriadku?“

Howard – alebo môj otec, ako by som ho asi mala volať – na mňa znepokojene hľadel. Zrejme preto, že som práve zachrčala.

„To je tvoj...“ Stratila som reč, takže som naň musela ukázať.

„No, áno.“ Na okamih zaváhal a potom mávol smerom za okno. „Lina, ty si o tom nevedela? O ničom z tohto?“

O ničom z tohto ani zďaleka nevystihovalo masívny cintorín zaliaty mesačným svetom. „Stará mama vravela, že budem žiť na americkej pôde. Povedala, že spravuješ pamätník z druhej svetovej vojny. Nečakala som...“ Panika ma zalievala ako

teplý sirup. A očividne som nebola schopná dopovedať ani jednu jedinú vetu. *Dýchaj, Lina. To najhoršie si už prežila. Prežiješ aj toto.*

Howard ukázal na opačný koniec pozemku. „Pamätník je tá budova tam. Na zvyšku stoja hroby amerických vojakov, ktorých počas vojny zabili v Taliansku.“

„Ale ty tu *nebývaš*, však? Len tu pracuješ?“

Neodpovedal. Namiesto toho sme zabočili na príjazdovú cestu a ja som cítila, ako moja posledná nádej zhasína spolu s prednými svetlami auta. Nebol to len jeho dom. Bol to *domov*. Chodník lemovali červené muškáty a na verande sa škripavo kolísala hojdačka, akoby z nej niekto práve vstal. Odmyslite si kríže lemujúce okolité trávniky a vyzeralo to ako akýkoľvek bežný dom v akomkoľvek bežnom susedstve. Ibaže to nebolo bežné susedstvo. A tie kríže nevyzerali, že by sa chystali zmiznúť. Nikdy.

„Chceli, aby bol správca celý čas na mieste, takže tu v šesťdesiatych rokoch postavili tento dom.“ Howard vytiahol kľúče zo zapaľovania a potom nervózne zabubnoval prstami po volante. „Vážne ma to mrzí, Lina. Myslel som, že o tom vieš. Nevieš si predstaviť, čo sa ti teraz musí preháňať hlavou.“

„Je to cintorín.“ Mój hlas znel ako slabý čaj.

Otočil sa a pozrel sa na mňa, no nenadviazal očný kontakt. „Viem. A to posledné, čo potrebuješ, je pripomínať si, čím všetkým si si tento rok prešla. Ale myslím, že si toto miesto časom obľúbiš. Je naozaj pokojné a má vážne zaujímavú minulosť. Tvoja mama ho milovala. A po sedemnástich rokoch tu si neviem predstaviť, že by som žil niekde inde.“

Jeho hlas bol plný nádeje, ale ja som sa zaborila do sedadla a v mysli mi vzlietol krdeľ otázok. *Ak toto miesto tak milovala, prečo mi o ňom nikdy nepovedala? Prečo ťa nikdy nespomenula, až*

kým neochorela? A prečo, preboha, vynechala ten nepodstatný detail, že si môj otec?

Howard chvíľu vstrebával moje ticho a potom otvoril svoje dvere. „Poďme dnu. Vezmem ti kufor.“

Jeho takmer dvojmetrová postava obišla auto a ja som sa naklonila, aby som naňho dovidela cez bočné spätné zrkadlo. Chýbajúce informácie mi doplnila stará mama. *Je to tvoj otec, to preto hcela, aby si žila s ním.* Asi som to mala čakať. Ide len o to, že skutočná totožnosť starého dobrého kamoša Howarda vyzerala ako niečo, čo by moja mama aspoň *spomenula*.

Howard zavrel kufor a ja som sa vystrela a začala sa prehrabávať v batohu, aby som získala ešte pár sekúnd. *Mysli, Lina. Si sama v cudzej krajine, za tvojho otca sa prihlásil doslova že obor a v tvojom novom domove by sa mohol odobrávať film o zombíckej apokalypse. Sprav niečo.*

Ale čo? Okrem vybojovania si kľúčov od auta mi nenapadol jediný spôsob, ako sa vyhnúť tomu, aby som nemusela vojsť dnu. Napokon som si odopla bezpečnostný pás a nasledovala Howarda k predným dverám.

Vnútri dom pôsobil prudko normálne – akoby si myslel, že ak sa bude dosť snažiť, vykompenzuje tým lokalitu. Howard odložil môj kufor vo vstupnej hale a potom sme vošli do obývačky s dvoma čalúnenými kreslami a koženou sedačkou. Na stenách viselo pár starých cestovných plagátov a celý dom voňal ako naložený v cesnaku a cibuli. Ale v dobrom slova zmysle. Samozrejme.

„Vitaj doma,“ povedal Howard a zapol hlavné svetlo. Ovalil ma ďalší príval paniky a Howard sa strhol, keď zbadal môj výraz. „Chcem povedať, že vitaj v Taliansku. Som veľmi rád, že si tu.“

„Howard?“

„Ahoj, Sonia.“

Do miestnosti vošla vysoká žena pripomínajúca gazelu. Bola možno o pár rokov staršia od Howarda, s pokožkou farby kávy a radmi zlatých náramkov na každej ruke. Nádherná. A tiež nečakaná.

„Lina,“ vyslovila moje meno opatrne. „Vitaj. Aká bola cesta?“

Prestúpila som z jednej nohy na druhú. Predstaví nás niekto? „V pohode. Ten posledný let bol fakt dlhý.“

„Sme radi, že si tu.“ Široko sa na mňa usmiala a nasledovalo ťaživé ticho.

Nakoniec som spravila prvý krok. „Takže... ty si Howardova manželka?“

Howard a Sonia sa pozreli jeden na druhého a potom prakticky začali zavýjať od smiechu.

Lina Emersonová. Geniálna komička.

Howard sa napokon upokojil. „Lina, toto je Sonia. Je to asistentka správcu cintorína. Pracuje tu ešte dlhšie ako ja.“

„Len o pár mesiacov,“ dodala Sonia, utierajúc si oči. „Howard ma vždy vykresľuje ako nejakého dinosaura. Tiež bývam v areáli, len o niečo bližšie k pamätníku.“

„Koľko ľudí tu žije?“

„Len my dvaja. Teraz traja,“ odpovedal Howard.

„A zhruba štyritisíc vojakov,“ dodala s úškrnom Sonia. Kradmo pozrela na Howarda a ja som naňho preniesla pohľad práve včas, aby som si všimla, ako si zúrivo prešiel palcom popod krk. Neverbálna komunikácia. Super.

Sonin úsmev zmizol. „Si hladná, Lina? Urobila som lazane.“

Tak to bolo to, čo tu tak voňalo. „Celkom hej,“ priznala som. Jemne povedané.

„Dobre. Pripravila som svoju špecialitu – lazane s extra cesnakovým chlebom s extra cesnakom.“

„Super!“ zvolal Howard a zaťal vo vzduchu päst' ako gazdiné v relácii *Cena je správna*. „Rozmaznáš nás!“

„Máme dnes výnimočný večer, tak som si vravela, že sa nebudem krotiť. Lina, asi si budeš chcieť umyť ruky. Ja prestriem a potom sa k nám môžeš pridať v jedálni.“

Howard ukázal naprieč obývačkou. „Kúpeľňa je tam.“

Prikývla som, zložila som si ruksak na najbližšie kreslo a potom prakticky ušla z miestnosti. Kúpeľňa bola miniatúrna, sotva dosť veľká na záchod a umývadlo, a ja som pustila takú horúcu vodu, akú som zniesla, a zmyla si z rúk letisko kúskom mydla položeným na okraji umývadla.

Pri umývaní som sa zazrela v zrkadle a z úst mi unikol ston. Vyzerala som, akoby ma pretiahli cez tri časové pásma. Čo sa, aby som bola úprimná, aj stalo. Moja inak opálená pokožka bola bledá a nabrala žltkastý nádych a pod očami som mala tmavé kruhy. A moje *vlasý*. Konečne vymysleli, ako sa vzopriet zákonom fyziky. Omočila som si obe ruky a pokúsila sa kučery ucapkať, ale zdalo sa, že som im len dodala sebavedomie. Napokon som to vzdala. No a čo, že vyzerám ako ježko, ktorý objavil redbull? Otcovia vás majú prijať také, aké ste, nie?

Spoza dverí začala hrať hudba a z plamienka mojej nervozity vzplanula vatra. Vážne som na tú večeru musela ísť? Možno by som sa mohla niekde schovať, kým spracujem to s tým cintorínom. Alebo nespracujem. Ale vtedy mi nesúhlasne zaškvrkalo v žalúdku a *ugh*. Musela som sa najesť.

„Tu ju máme,“ vstal Howard, keď som vošla do jedálne. Na stole bol prestretý červený kockovaný obrus a z iPodu pri dverách hrala stará, mierne povedomá rocková skladba. Sadla som si na stoličku na opačnej strane stola a Howard si sadol tiež.

JENNA EVANS WELCH
Láska ♥ gelato

Druhé slovenské vydanie
Vydalo vydavateľstvo CooBoo v Bratislave v roku 2022
v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o.,
so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika.

Číslo publikácie 2 637
Zodpovedná redaktorka Eva Piarová
Technická redaktorka Barbora Pokorná

Z anglického originálu *Jenna Evans Welch: Love & Gelato*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Simon Pulse, an imprint of Simon & Schuster
Children's Publishing Division, New York 2016, preložila Ivana Cingelová.

Sadzba GDTP Albatros Media, Jan Hána
Tlač

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú
odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:
www.albatrosmedia.sk
eshop@albatrosmedia.sk
tel.: 02/4445 2046

ALBATROS MEDIA